

jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa denne Side af Sagen, men kun henlede Opmærksomheden paa, at da dette Spørgsmaal sidst var til Behandling, nemlig ved Husdyrlovens Givelse i Rigsdagssamlingen 1911—12, blev netop det foreliggende Spørgsmaal draget stærkt i Forgrunden, og det Lovforslag, som den daværende Landbrugsminister, Anders Nielsen, fremlagde, indeholdt en Bestemmelse, som gik ud paa, at disse Bestemmelser i § 3 skulde træde i Kraft efter de 2 og 5 Aars Forløb, som er fastsatte i Paragraffen, uden at der skulde gives nogen som helst Adgang til Dispensation. Det er rigtigt, at der i Udvalget var nogen Betænkelighed ved at gaa saa vidt, og saa blev der Flertal for, at man skulde indsætte disse Dispensationsbestemmelser, saaledes at Afgørelsen skulde træffes af Landbrugsministeren. At der nu fremsættes Forslag om, at denne Bestemmelse om Landbrugsministerens afgørende Myndighed skal udgaa, synes jeg ser noget mærkeligt ud, eftersom Lovens Bestemmelse i alt Fald for Køernes Vedkommende endnu ikke er traadt i Virksomhed, og jeg maa derfor holde for, at der skulde være meget vægtige Grunde til, at Rigsdagen skulde ændre sin Opfattelse. Det er ikke mærkeligt, at Forslagsstillerne, der for en Del er de samme som dem, der ved Lovens Givelse i 1912 holdt paa, at Bestemmelsen skulde udgaa, møder frem med dette Lovforslag, men for at Rigsdagen skulde indtage en anden Stilling end den Gang, maatte den i alt Fald støtte sig til meget vægtige Grunde. Jeg hørte derfor med den største Interesse paa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, thi jeg erkender selvfølgelig, at jeg paa dette Omraade ikke har nogen vidt-gaaende Sagskundskab, og jeg havde trøstet mig til, at naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde talt, vilde man have faaet saadanne Oplysninger, at man maa-ske derved kunde være blevet vejledet med Hensyn til de vigtige Grunde, der taler for, at Rigsdagen skulde tage en anden Beslutning nu end for 4 Aar siden. Jeg maa imidlertid tilstaa, at den ærede Ordførers Tale ikke virkede overbevisende paa mig.

Jeg kan ikke se rettere, end at den Tale, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) nylig holdt, virkede meget mere overbevisende end den ærede Ordførers Tale. Dette er saa meget mere Tilfældet for mit Vedkommende, som de sagkyndige, jeg har talt med om Spørgsmaalet — og de sagkyndige, mener jeg,

maa være ledende indenfor Landboforeningerne og indenfor Landboforeningernes Udvalg, der særlig har med dette Spørgsmaal at gøre, saavel som selvfølgelig indenfor Husmandsorganisationerne —, meget stærkt har hævdet, at det vilde være et stort Tilbageskridt, om man nu gik bort fra denne Bestemmelse, altsaa ændrede den, som Forslagsstillerne tilsigter, og de var ogsaa af den Opfattelse, at det i Virkeligheden vilde betyde, at de Bestemmelser, som man vil dispensere fra, blev sat ud af Kraft. Dette var Opfattelsen hos ledende Mænd indenfor den lokale Landboforening i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, og de oplyste endvidere, at der nylig i Langaa havde været holdt Udvalgsmøde af de 5 midtjyske Landboforeninger, og at Spørgsmaalet, som egentlig ikke var paa Dagsordenen der, dog var blevet drøftet der. Der var — saaledes er det meddelt mig — blandt de tilstedeværende Enstemmighed om, at det vilde være uheldigt, om man vedtog en Bestemmelse som den, der her er foreslaaet af Forslagsstillerne, man maatte holde paa, at Loven forblev uforandret, om man end kunde ønske, at der i Overgangstiden blev vist en vis Lemfældighed fra Landbrugsministeren. Noget saadant synes ogsaa at have været Tilfældet ifølge de Oplysninger, den højtærede Minister fremkom med i Dag, og jeg tvivler heller ikke om, at den højtærede Minister i den kommende Tid vil vise den samme Lemfældighed i Overgangstiden.

Det, der vil opnaas, hvis man vedtager det her fremsatte Lovforslag, er nemlig, at man vil ødelægge Ensartetheden, at man paa dette for Husdyravlen særdeles vigtige Omraade vil komme ind paa det tilfældige, idet Afgørelserne maa blive tilfældige, naar det overlades til de enkelte Landboforeningers Forgodtbefindende at dispensere fra de givne Bestemmelser. Den Omstændighed, at det er bestemt i Loven, at Landbrugsministeren paa dette Omraade skal være højeste Myndighed, viser netop, at Lovgivningsmagten har villet tilvejebringe Ensartethed over hele Landet, og derfor synes jeg, det vilde være meget uheldigt, om man brød denne Bestemmelse, fordi det, som det allerede er sagt, vilde være omtrent det samme som at sætte disse Bestemmelser ud af Kraft, idet det maaske endog kunde tænkes, at der opstod en mindre heldig Konkurrence indenfor Landboforeningerne dette Spørgsmaal vedrørende. Denne Opfattelse er i god Overensstemmelse med de indenfor Land-